

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Allerede under de Forhandlinger mellem Indenrigsministeriet og Justitsministeriet, der gik forud for Forelæggelsen for Rigsdagen af det Lovforslag om det offentlige Fattigvæsen, der ophøjedes til Lov under 9de April 1891, blev det fra Justitsministeriets Side fremhævet, at det var tvivlsomt, hvor vidt de Disciplinærmidler inden for Tvangsarbejdsanstalterne, hvortil Hjemmelen nu indeholdes i den nævnte Lovs § 41, 2det Stykke, vilde vise sig tilstrækkeligt fyldestgørende. Trangen til en Stærkelse af Disciplinærmidlerne i Tvangsarbejdsanstalterne har da ogsaa været til Stede i det siden forløbne Tidsrum; men naar denne Trang i de seneste Aar har gjort sig saa stærkt gældende, at Ministeriet paa Grundlag af Udtalelser fra den i Sagen stærkest interesserede Kommune har ment at burde søge Lovgivningsmagtens Bistand i denne Sag, beror dette i første Række paa, at der som Følge af Loven af 11te Maj 1897 om Bold mod sagesløs Person er blevet tilført Tvangsarbejdsanstalterne — og ganske særlig Anstalten i Kjøbenhavn — Befolkningselementer, som de tidligere enten ikke eller kun i ringe Grad have rummet, og som i meget betydeligt Omfang have medført Vanfæligheder under den bestaaende Ordning.

Det udtales i saa Henseende i en Ministeriet foreliggende Indstilling fra Kjøbenhavns Magistrat, at Forholdet har været nogenlunde taaleligt, saa længe Tvangsarbejdsanstaltens Belægning kun bestod af fattige — jærlig saadanne, der vare indlagte paa Arbejdsanstalten — som affonedede en efter Fattiglovens § 41, 1ste Stykke, ikendt Straf, og af de for Løsgængerer og Betlerer dømte Personer. Disse Fanger, der enten indsættes fra Arbejdsanstalten eller dog væsentligst bestaa af de samme Elementer som dennes Belægning, ere paa Forhaand til en vis Grad kendte med og vant til at bøde sig for Disciplinen og Arbejdsstrabet; og ved en gennemgaaende stor Taalmodighed fra Opsynets Side samt ved, at der til Dels ses gennem Jinger med, at der kun præsteres et Minimum af Arbejde, har man saa no-

genlunde kunnet holde Stillingen over for disse Arter af Fanger. Men Forholdet i saa Henseende har ganske forandret sig ved den Tilgang af et for disse Anstalter ellers fremmed Element, som Loven af 1897 har bragt. Idet Loven henviser disse de raafeste og hensynsløseste Individuer til Tvangsarbejdsanstalten, har Tanken formentlig været om muligt at lue deres brutale Instinkter ved en alvorlig Tvang til Arbejdet. Men som Forholdene er — udtaler Magistraten — er man ikke meget langt fra Sandheden, naar man siger, at det væsentlig beror paa Fangerne selv, om de vil arbejde eller ikke. En Sammenligning med Strafanstalterne er paa Forhaand ubeløst, og Straffen er gennemgaaende for kort, til at noget kan udrettes, idet en disciplinært ikendt Cellestraf udløber med Straffetiden, saa at Fanger, der i Cellerne ikke kan tvinges til stadigt Arbejde, endog snarest derigennem naar at saa sin Villie, at blive fri for Arbejdet, medens de Stærkelser, som Fattiglovens § 41, 2det Stykke, tilsteder med Hensyn til Cellestraffen, ikke spiller nogen Rolle for ham, da han enten ikke er i Besiddelse af de Goder, i hvis Unddragelse Stærkelserne skulde bestaa, eller — for saa vidt angaar Udelukkelsen fra Arbejdet — allerede paa Grund af det korte Tidsrum, hvorom det drejer sig, ikke har faaet Lejlighed til at erkende Arbejdet som det Gode, Loven forudsætter. Det eneste Disciplinærmiddel af nogen Betydning, Spændetrøjen, er dels naturligt begrænset til enkelte Tilfælde, dels overhovedet af en saa problematisk Natur — ogsaa i dens Virkning paa Opsynet —, at der ikke kan tillægges det nogen almindeligere Betydning. At hele Anstalten lider ved disse Forhold, siger sig selv; Boldsfangerne paavirke hele Tønen i Anstalten, og de trække ved deres flette Eksempel de øvrige Fanger efter sig.

I den Betænkning over Sagen, som Oberinspektionen for Fængelsvæsenet efter Justitsministeriets Begæring har afgivet, fremhæves det, at lignende Klager som de af Kjøbenhavns Magistrat forebragte ogsaa høres fra andre Tvangsarbejdsanstalter, og